

stillede ringere end Personer, der i og for sig ere aldeles i Kategori med dem, saa dette forekommer mig netop snarere at være en Grund til at vedtage Udvalgets Forslag. Naar ærede Medlemmer have hentydet til, at det kunde være rigtigere at gaae den Vej ligesvem at affætte Brugen af Frisindelse for videre Tiltale, vil jeg sige, at der i og for sig ikke kunde være Noget derimod, men det vilde dog være temmelig besynderligt, da vi dog ikke have opgivet Tanken om at faae en virkelig Reform i Strafferetspleien, om vi nu i dette Dieblif skulde komme med en saadan Lov, og at det skulde blive Resultatet af vore Forventninger om Forandring i Strafferetspleien, at Frisindelse for videre Tiltale blev affættet; en saadan enkelt Lap paa det gamle System vilde være lidet fyldestgjørende, men under alle Omstændigheder, selv om man hæver Begrebet for Fremtiden, blive, som sagt, de tilbage, paa hvilke det allerede er bragt til Anvendelse. Efter Alt, hvad jeg saaledes har tilladt mig at anføre, troer jeg at kunne forsvare, at Udvalget bestemt fastholder sin § 1 i dens hele Udstrækning. De øvrige Betragtninger, som ere fremkomne, troer jeg ikke kunne give mig Anledning til at tilføie noget Videre, især da Tiden er saa langt fremrykket.

Justitsministeren: Jeg skal ikke forlænge Discussionen, men der er dog en Udtalelse af den ærede Ordfører, imod hvilken jeg maa gjøre et Par Bemærkninger, idet jeg ikke kan erkjende Rigtigheden af, hvad han anførte. Den ærede Ordfører sagde: Er det grundlovsstridigt, eller rettere sagt, strider det imod det Princip, som Grundloven giver, at vedtage hele den nye § 1, som Udvalget har foreslaaet, saa maa det samme være Tilfældet med at vedtage den Deel af Udvalgets Forslag, som Ministeren har stillet som Underændringsforslag. Dette maa jeg modsige. Jeg erkjender, at det vil stride imod Valgloven, men ligesaa klart som det er mig, at den, der som ung Mand imellem 15 til 18 Aar er bleven dømt for et maaste ubetydeligt Tyveri, paa ingen Maade, naar hans senere Liv har været aldeles modfat, fuldstændig uplettet i alle Henseender, i den offentlige Mening vil blive

betragtet som berhyttet, ligesaa overbeviist er jeg om, at en stor Deel af dem, som nu ere dømt: „Frisindne for videre Tiltale“, ifølge de Regler, der ere fulgte for Anvendelsen af denne Terminologi, ubetinget af den offentlige Mening ville blive betegne som berhyttede. Det er altsaa efter min Overbeviisning fuldstændigt vist, at den sidste Deel af Udvalgets Paragraph er stridende mod Valgloven, men den er ikke stridende mod Grundloven. — Søvrigt skal jeg efter den Anledning, som den ærede Ordfører har givet mig, og idet jeg erkjender det Berettigede i adskillige af de Bemærkninger, der ere gjorte om Affattelsen af mit Ændringsforslag under Nr. 3, og i den Forventning, at jeg inden 3die Behandling vil blive enig med Udvalget om en Affattelse, der vil udtrykke den Tanke, som det var mit Hovedsiemod at see lagt ind i Loven, tage dette mit Forslag tilbage.

Da Ingen optog det saaledes tilbagetagne Ændringsforslag, bortfaldt det.

Ordføreren: Jeg troer ikke, at den høitærede Justitsminister har Ret i sin sidste Bemærkning. Jeg troer ikke, at der kan være Tvivl om, at den, der imellem sit 15de og 18de Aar er bleven dømt, f. Ex. for Tyveri, vil, hvor hæderligt et Liv han end har ført, være ubeløst fra Valgret og Valgbarhed af den Grund, at han ikke er uberhyttet ifølge den Opfattelse, som Lovgivningen har givet af Begrebet Berhyttet og Uberhyttet; men derimod er der netop stærk Tvivl, om ikke den, der er frifunden for videre Tiltale, netop har sin Valgret og Valgbarhed. Det forekommer mig altsaa ikke, at der kan reises nogen Indvending imod, at hvis det ene er grundlovsstridigt, saa vil det andet saameget mere være det.

Da ikke Flere begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved

- 1) Underændringsforslag af Justitsministeren til Udvalgets Ændringsforslag under Nr. 1 til en ny § 1:

Paragraphen affattes saaledes:

„Straffedomme for Handlinger, begaaede